

Ворог – це друг, якого ще не знаєш.
Урсула К. Ле Гуїн

Тим, хто віддає себе іншим.

Крізь відчинене вікно вливався бентежний запах осені. Хоча вже й було, мабуть, по десятій, у кімнаті через високі дерева, що оточували будинок, як завжди, панував нашівморок. Агата перевернулася на другий бік і натягнула ковдру на голову. Перш ніж знову заснути, пригадала сон, який щойно урвався: на оцинкованому столі в яскраво освітленому приміщенні, яке нагадувало прозекторську, лежить зовсім гола дівчина. Ніде не видно ані ран, ані крові, її обличчя випромінює якийсь дивний спокій, а довге біляве волосся спадає долу. Агату переслідує думка, що вона мертва й водночас жива, що за мить розплющить очі й простягне до неї руку.

«Мабуть, варто поменше дивитися жахастики», – думає Агата, згортаючись калачиком.

За мить дівчина вже засинає.

Нікого не обходить, що встане вона аж після полудня.

Книжки, мов нетерплячі солдати, рівненько вишикувані й розставлені тематично, готові до навчання. Математика поруч із фізикою й хімією, далі біологія й географія, за ними – мови, далі – історія. Поруч із кожним підручником – загальний зошит у кольоровій палітурці, підписаний старанним, рівненьким, таким ще дитячим почерком. Зося любить школу й любить учитися. Надворі тепло й сонячно, останні дні канікул уселяють у неї оптимізм. Зрештою, у неї немає жодних причин панікувати, це лише другий клас.

Зося оглядає кімнату: ліжко застелене, чашку із залишками вчорашнього чаю дівчина віднесла на кухню, на письмовому столі чекає розгорнута книжка, яку вона читала ввечері. «Помсту» Фредра вивчатимуть цього року. А зараз треба вигуляти пса й купити продукти. На кухонному столі лежить список, квапливо складений мамою, і п'ятдесят злотих. За годину на цьому місці лежатимуть чек і решта, уся до копійки, а покупки опиняться в холодильнику й у шафках. Нічого, окрім того, що є в списку, Зося собі не купить.

Під гучну музику Клаудія танцює перед дзеркалом. Нафарбована, вона виглядає старішою за чотирнадцять років. Обтисла кофточка зеленого кольору, яка ледве сходиться на грудях і відкриває пупок і, на жаль, кілька зайвих кілограмів, які для Клаудії поки що не проблема, різко контрастують із короткою, ядуче-жовтою спідничкою. Блискуча пластмасова заколка й така сама довга кліпса в одному вусі (друге загуляє пасмо волосся) довершують портрет. Клаудія задоволено дивиться на себе. Показує язика, неначе репетирує зустріч із кимсь, на кого хочеться справити враження. Цей хтось має зрозуміти, що Клаудія не наївна дівчинка, щоб здобути її, доведеться неабияк постаратися. Дуже постаратися. І тоді, хтозна, може, йому пощастить.

На класній фотографії, зробленій якийсь рік тому, жодна ще не нагадує тих, на кого вони перетворяться нсвдовзі. Закинувши фотки на дно неприбраних шухляд, усі забули, що на Агаті тоді була гарненька помаранчева футболка! Дівчина вже давно одягається виключно в чорне. Лише чорні футболки, чорні брюки й чорні светри. Тоді в неї було темно-русяве волосся, тепер воно чорне, аж вилискує синявою, із довгою гривкою, яка спадає на очі. Тоді вона ще всміхалася в об'єктив! І що її того разу так насмішило? Може, фотограф сказав щось кумедне? Цього вже точно ніхто не пригадує. Це був звичайний день, на виховній годині їх просто всіх